EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | | Actualitzat el 16/10/2020 a les 10:36

?Educar, un servei essencial

Més enllà de les capacitacions, els aprenentatges o tenir traça, hi ha professions molt vocacionals. La vocació atorga un plus que no apareix a la nòmina, com l'actitud. Aquesta darrera es pot anar erosionant per mil circumstàncies. La vocació, no. L'àmbit sanitari i/o assistencial sol recollir bona part dels plus de qui, d'alguna manera, neix per "donar-se als altres" i pot esdevenir un àngel per als que fan sort quan cauen a les seves mans. En ple confinament, vam aplaudir metges, infermeres, auxiliars, cuidadores, portalliteres i sanitaris per la professionalitat i, sobretot, per respondre sense reserves quan molta gent va entregar-los l'esperança o, directament, la vida. Eren i són, més que mai, treballadors essencials. Però, i els mestres, no ho són d'essencials? Ho són, sens dubte. L'educació, com hem vist en els últims mesos, esdevé l'única via de molta canalla per llaurar-se un futur en què puguin viure dignament trencant la sordidesa de famílies desestructurades i pobres. El repte de l'educador, allò que el fa essencial, ha de ser donar a l'alumne el mall per ensorrar el mur de la desigualtat, fer miques les estadístiques del fracàs escolar i pujar a l'ascensor social que dona sentit a la batalla contra la ignorància. No ha quedat prou clar que hi ha infants que sense la beca del menjador escolar perdien un àpat i, sense connexió i dispositius, es desconnectaven d'un futur millor?

Ja sé que la teoria és bonica i els recursos limitats, i -probablement- mal administrats. Que les conselleries de Salut i Educació han estat improvisant per arrencar el nou curs és palmari. Ara, arriba un moment que les postures d'alguns col·lectius i sindicats de mestres, francament, ratlla l'èticament reprovable. I més quan, que jo sàpiga, no hi ha ningú amb riscos de salut a qui, almenys en l'ensenyament públic, s'obligui a fer la feina a l'aula i a seguir, fil per randa, els pla educatiu. Puc arribar a entendre que, en moments d'incertesa, quan l'administració canvia els protocols diàriament, per part dels representants dels treballadors es puguin carregar les tintes. Generalitzar no és bo i ben segur que no tots els professionals de la sanitat van estar a l'alçada. De la mateixa manera, però, els anys de feina en una empresa pública em fan albirar que la majoria dels que -abanderant l'interès general del col·lectiu- es queixaven que tot estava "molt mal muntat", que les escoles no serien segures i que l'alumnat era una "bomba expansiva" de contagi deuen ser els mateixos que, durant el confinament, exigien cursos i eines per poder fer classes "online" i es posaven de cul quan se'ls convidava a buscar alternatives i posar imaginació per continuar -en la mesura del possible- la feina d'educar fins que no arribés la vacuna d'una pandèmia devastadora.

Però la vacuna contra la mediocritat no s'ha inventat, ni crec que s'inventi. I el gen de la vocació tampoc no s'injecta ni floreix per ciència infusa. Què hauria passat si els sanitaris s'haguessin plantat seriosament en plena pandèmia com havien amenaçat de fer certs mestres? Això no treu que, mentre se'ls aplaudia, no fessin les reivindicacions oportunes i deixessin palesa la insuficiència del sistema de salut. No és una història de bons i dolents, és una qüestió de posar en valor la funció social d'algunes professions, tot i la irresponsabilitat i la negligència de la ciutadania. "Les escoles són aparcaments de criatures". I les residències? Què han de fer amb la canalla els pares i mares que treballen en feines essencials. No pas com a conductors d'ambulàncies, sinó en un supermercat o una benzinera. "No hi ha prou gel hidroalcohòlic". I tu, portes sempre la mascareta i estàs segur que no contamines els alumnes? "Falten mestres". I no falten sanitaris? Alguns van doblar torns quan la corba no s'aplanava i les UCI estaven saturades. La realitat és tossuda. En quinze dies, els departaments de Salut i Ensenyament van fer 35.000 PCR a les escoles i instituts catalans. Si, en les dues primeres setmanes de curs, la taxa de positivitat entre infants i joves era semblant a la del conjunt de la població o estava una mica per sota, en la segona quinzena de setembre havia caigut per sota del 5%. Conclusió: la decisió d'obrir les escoles no era una temeritat. L'escola és més segura que molts dels escenaris quotidians en què petits i adults ens saltem les mesures preventives. Al capdavall, i malgrat les deficiències, les portes de les escoles, si la situació no és crítica, han d'estar obertes i educar -amb un llibre, amb un somriure o per banda ampla- és essencial.

Imatge: Carles Claret.